

Vén mesemondó dajkám . . .

Vén mesemondó dajkám végy öledbe,
Csókold álomba könnyes két szemem,
Amíg a kínzó gondok mind feledve.

Dalold el régi altató dalod
Halk zümmögéssel. Oly jó így pihenni
Míg odakünn az erdő sír, zokog.

Míg odakünn az erdő lombja, fája
A földre hajlik vad vihar alatt,
Altasson el karod lágy ringatása.

Had gyógyuljon a seb be szívemen,
Holnap már úgyis újat vág az élet,
S mindig, a míg egy csepp vérem leszen.

A sorsom, — mért meséljem . . . — ismered,
Ezernyi vággy, hang, szín kél ma szívemben
És holnap csendbe mindent temetek . . .

Mi ma ragyog, az holnap mind fakó már,
Mi ujjongó volt, halkan felzokog,
S a kélő vággyra fájó elmulás vár.

Oly jó nem tudni semmiről mi él,
Oly jó aludni így, ringass el lágyan
Vén mesemondó dajkám csendes éj . . .

Thomé József.

Szalay Pál rajza